

رازگشایی از جیغ و داد ضدانقلاب

امضای سند همکاری راهبردی ایران و چین، موجی از مخالفت و معاندت از سوی ضدانقلاب را پدید آورد که شگفت‌آور نیست. راز اصلی جیغ و داد آن‌ها این است که این سند ۲۵ ساله است.

به گزارش سایت خبری پرسون، محمداکرم انبارلویی نوشت: امضای سند همکاری راهبردی ایران و چین، موجی از مخالفت و معاندت از سوی ضدانقلاب را پدید آورد که شگفت‌آور نیست. راز اصلی جیغ و داد منافقین، سلطنت‌طلب‌ها و گونه‌های ریز و درشت ضدانقلاب این است که این سند ۲۵ ساله است.

آن‌ها که در واشنگتن، پاریس و لندن خواب براندازی جمهوری اسلامی را می‌بینند و مدام می‌گویند امروز و فردا نظام جمهوری اسلامی سقوط می‌کند. حالا می‌بینند در اتاق فکر چین به عنوان اقتصاد دوم جهان در ارزیابی قدرت ملت ایران کشف کرده‌اند نظام جمهوری اسلامی از تندبادهای طوفان‌های سخت و نرم عبور کرده و حداقل ۲۵ سال دیگر سرپاست.

ناراحتی آمریکایی‌ها و اروپایی‌ها هم همین است می‌بینند همه توطئه‌ها و دسیسه‌های نرم و سخت آن‌ها به باد رفته و چین به عنوان یک رقیب جهانی که تا دیروز در برجام آن سوی میز مذاکره کنار آن‌ها نشسته بود؛ در یک ارزیابی واقع‌بینانه نمی‌خواهد کمترین همراهی با سیاست‌های تجاوزکارانه آمریکا و اروپا علیه ایران داشته باشد.

بایدن در یک واکنش ابلهانه عصبانیت خود را از امضای چنین سندی اعلام کرد و گفت: «ما مدت یک سال است که نگران این روز هستیم.» امضای سند همکاری راهبردی ایران و چین یک سیلی به آمریکا بود که اشک آن‌را در چهره ضدانقلاب داخلی و خارجی به‌خوبی می‌بینیم.

ضدانقلاب خارج‌نشین درعزای این سند حرف‌های دروغی می‌زنند که هیچ‌کدام در این سند نیست. متأسفانه عده‌ای غافل و جاهل همان حرف‌ها را در داخل تکرار می‌کنند وقتی توضیح مقامات و مسئولان را می‌شنوند شرمند می‌شوند.

چین امروز یک واقعیت مهم در اقتصاد جهانی است و به زودی آمریکا را پشت سر می‌گذارد. تولید ناخالص ملی فقط در استان شانگهای معادل کل اروپاست. اخیراً قراردادهای سرمایه‌گذاری بین چین و اتحادیه اروپا علی‌رغم مخالفت آمریکا امضا شد. همین‌هایی که در پاریس و لندن نشسته‌اند از بوق دولت فرانسه و انگلیس صحبت می‌کنند و امضای سند همکاری ایران و چین را بدتر از ترکمانچای توصیف می‌کنند، خودشان با چینی‌ها همین سند همکاری را دارند بدون این‌که آب از آب تکان بخورد.

ایران و چین دو تمدن کهنسال آسیایی هستند آن‌هم باسابقه ۷ هزار سال!

ایران در اوج قدرت قبل از اسلام و بعد از اسلام جنگی با چینی‌ها نداشته و تاریخ هم سراغ ندارد، چینی‌ها هم با ایرانیان جنگیده باشند. جاده ابریشم نماد همکاری این دو تمدن بزرگ در سال‌های دور است. چینی‌ها به انرژی ایران نیاز دارند، ایران هم به سرمایه‌گذاری چینی‌ها نیاز دارد. فقط سال گذشته ۹ میلیارد دلار ایرانی‌ها به چین صادرات داشتند. چین یکی از مقاصد صادراتی کالاهای ایران است. ایران با امضای این سند هوشمندانه با حفظ استقلال وارد اقتصاد جهانی می‌شود. تعامل «سازنده» و «مؤثر» با جهان جزء سند چشم‌انداز ۲۰ ساله جمهوری اسلامی ایران است.

متأسفانه دولت که پرچم تعامل سازنده با جهان را در دست دارد طی ۸ سال گذشته کوتاهی‌هایی دارد که جبران آن سخت است. رئیس‌جمهور چین ۶ سال پیش به ایران آمد و پیشنهاد همکاری راهبردی را داشت، اما برجام و نگاه دیپلماسی خارجی کشور به غرب باعث شد دولت واقع‌بینی خود را در نگاه به منافع ملی در سیاست خارجی از دست بدهد و ۶ سال با تأخیر چنین تصمیمی را بگیرد.

در طول سال‌های تحریم‌های فلج‌کننده غرب که سعی می‌کردند حتی یک بشکه نفت نفروشیم چین خریدار نفت ایران بود در طول سال‌های شرارت آمریکا در اعمال تحریم‌ها و مجازات طرف‌های معامله با ایران، چینی‌ها خریدار فولاد و محصولات پتروشیمی ما بودند و در برابر تشر آمریکا ایستادند و اعتنایی به تهدیدهای آن‌ها نکردند.

جایگاه چینی‌ها در اقتصاد جهان به گونه‌ای است که در بسیاری از شرکت‌های چینی، آمریکایی‌ها و اروپایی‌ها از سهامداران آن محسوب می‌شوند. از ۱۰ بانک بزرگ جهان ۵ بانک آن چینی است. اما دولت واقعیت‌های امروز اقتصاد جهان را نمی‌خواست ببیند و دل به ورق پاره برجام بست که فقط باید امتیاز می‌دادیم و امتیازی نمی‌گرفتیم! متأسفانه هنوز هم امید دارند آمریکا و سه کشور شرور اروپا دلشان به رحم بیاید حداقل یکی دو تعهد از ۲۷ تعهدی که دادند را انجام دهند.

روحانی جمله تعامل سازنده با جهان را گرفت، اما «مؤثر» را رها کرد. لذا اقتصادهای نو پدید در جهان را نادیده گرفت. اگر نیمی از سفرهایی که به آمریکا و اروپا رفتیم و هیچ نتیجه‌ای نگرفتیم به پکن، مسکو، دهلی نو و... می‌رفتیم یک گزارش مثبتی از کارکرد سیاست خارجی را در کارنامه دولت

چینی ها در قالب ۲۴ مدل با بیش از ۷۰ کشور جهان توافق همکاری دارند. مراوده اقتصادی خود را بر اساس برد – برد تعرف کرده اند. این آموزه کنفوسیوس آویزه گوش رهبری خردمند چین است که؛ «چیزی را که برای خود می پسندی برای دیگران هم بپسند» و این راز توفیق پیروزی های شگفت انگیز اقتصادی در چین است.

دولت اگر هوشمندی دیپلماتیک داشت همان سال ۹۴ که رئیس جمهور چین به ایران سفر کرد و این پیشنهاد شیرین را مطرح کرد در مدت کوتاهی به سرانجام می رساند می توانست در تعاملات خارجی آن را خرج می کند. «فرصت های از دست رفته» و «زمان از دست رفته» در سیاست خارجی یکی دو تا نیست. اکنون که وزیر خارجه موفق شده است پس از ۶ سال یک تصمیم درست آن هم دیر هنگام بگیرد. متأسفانه همان هایی که در رسیدن به توافق برجام با خسارت محض عجله داشتند امروزها زبان شان دراز شده و زبان به نقد سند همکاری راهبردی ایران و چین پرداخته اند بدون این که نقد آن ها اصلاً مستند خارجی داشته باشد. جیغ و داد ضدانقلاب و نگرانی آمریکا نشان می دهد دولت در این تعامل «مؤثر» عمل کرده است.

۷۰ روز مانده به انتخابات از این سند رونمایی شد. اشتباه دولت از اول این بود که مباحث سیاست خارجی و منافع ملی را به رقابت های سیاسی پیوند داد. این در حالی است که در اغلب کشورهای دنیا چنین پیوندی را نه مجاز و نه عاقلانه می دانند. دشمن با اطلاع از چنین پیوندی آسیب های جبران ناپذیری به منافع ملی ما زد. حاصل این غفلت این بود که در تشخیص دوست و دشمن در دیپلماسی خارجی به بیراهه رفتیم. حتی این بیراهه را در سیاست داخلی در عدم تقویت اتحاد ملی و تولید قدرت ملی طی کردیم.

انتخابات ریاست جمهوری ۱۴۰۰ در آغاز قرن جدید باید محل ظهور نوعی بلوغ سیاسی توسط رجال سیاسی و مذهبی باشد. رقبا باید از دوقطبی سازی به ویژه در حوزه سیاست خارجی پرهیز کنند. انتخابات باید متضمن اقتدار ملی باشد، آن را وسیله ای برای نمایش قدرت ملی قرار دهیم. ایران قوی و عزیز به نفع همه است. لذا باید هر کس سهم خود را در پیداری ایرانی قدرتمند و بزرگ ادا کند.

قرن جدید قرن فاصله گذاری سیاست خارجی کشور از ام الفساد عالم یعنی آمریکاست. قرن جدید قرن فاصله گذاری سیاست خارجی کشور با روباه پیر انگلیس است.

خدا رحمت کند مرحوم سیداحمد ادیب نیشابوری را او در آغاز قرن ۱۴ سیاستمداران کشور را پرهیز داد از سیاست های مکارانه و مودیانه دولت انگلیس و از تعبیر و تمایل گوناگون استفاده می کرد تا گفتمانی در این باره پدید آورد. او در این باره ادبیات سازی کرد و از انگلیس به عنوان «روباه پیر» ، «خارپشتی که خارش مکر و کید» است، از انگلیس با تعبیری چون «زاغی شوم» ، «بوزینه بازیگر بی چشم و رو» ، «افعی عالم گزای» و «مارکردار طاووس رنگ» یاد می کرد ؛ کلمه «روباه پیر» در ذهن مردم باقی ماند. مردم ما طی ۴ دهه گذشته فهمیده اند این آشغال ها دوست داشتنی نیستند! دیپلمات های ما باید به این ادراک برسند که غرب به سرکردگی آمریکا و انگلیس در حال افول و قدرتهای جدیدی در حال ظهور هستند. نگاه دیپلماسی خارجی کشور باید معطوف به واقعیت روز جهان باشد و تعامل «سازنده» و «مؤثر» با جهان داشته باشند.